

**Parlamentul României
Camera Deputaților**

Domnului judecător

Valer Dorneanu,

Președintele Curții Constituționale a României

Stimate domnule Președinte,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. e) din Constituția României, republicată, ale art. 34 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 34 lit. e) din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, formulez prezenta:

Cerere de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională

dintre:

- **PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**, care are atribuția de a desemna un candidat pentru funcția de prim-ministru, și
- **PARLAMENTUL ROMÂNIEI**, care are atribuția de a da votul de încredere asupra programului și întregii liste a Guvernului și de a retrage încrederea Guvernului prin adoptarea unei moțiuni de cenzură.

Conflictul juridic de natură constituțională constă în **exercitarea în mod discreționar a atribuțiilor Președintelui României, astfel cum acestea sunt reglementate de Constituția României, republicată**, constând în desemnarea, în data de 6 februarie 2020, a candidatului Ludovic Orban la funcția de prim-ministru, prin Decretul nr. 82/2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 6 februarie 2020, **cu încălcarea, în mod direct sau indirect, a următoarelor principii sau dispoziții constituționale: 1. principiul colaborării loiale între instituțiile publice, derivat din art. 1 alin. (4); 2. obligația constituțională de a veghea la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice, înscrisă în art. 80 alin. (2) teza I; 3. obligația constituțională de a exercita funcția de mediere între puterile statului, înscrisă în art. 80 alin. (2) teza a II-a.**

De asemenea, prin acest demers, Președintele României a nesocotit și a deturnat de la scopul prevăzut de legiuitorul constituant dispozițiile imperative înscrise în art. 114 alin. (2) din legea fundamentală, potrivit cărora Guvernul este demis dacă o moțiune de cenzură, depusă în termen de 3 zile de la prezentarea proiectului de lege, a fost votată în condițiile art. 113.

Nominalizându-l drept premier pe Ludovic Orban, Președintele României încalcă voința Parlamentului, care tocmai i-a retras încrederea acestuia prin recenta moțiune de cenzură. Respingând propunerea de premier formulată de o majoritate parlamentară, Președintele României va declanșa, astfel cum a declarat, un conflict juridic de natură constituțională, împiedicând formarea unui Guvern, cu scopul declarat de a dizolva Parlamentul și de a ajunge la „alegeri anticipate”.

Art. 89 alin.(1) din Constituția României, republicată, prevede dizolvarea Parlamentului ca mijloc de rezolvare a crizei guvernamentale, nerezolvată de către Parlament ca urmare a faptului că nu acordă votul de încredere unui Guvern, după două încercări eșuate și împlinirea unui termen de 60 de zile, scopul fiind alegerea unui nou Parlament care să poată rezolva criza. **Președintele României încalcă**

dispozițiile art. 89 alin. (1) din Constituția României, republicată, declarând deschis că are ca scop „alegeri anticipate”, folosind ca mijloc nerezolvarea crizei guvernamentale mai mult de 60 de zile.

Odată cu soluționarea conflictului juridic de natură constituțională, semnalăm că este necesar, totodată, a se stabili conduita la care autoritățile publice implicate trebuie să se conformeze pentru a fi în concordanță cu prevederile constituționale.

1. Circumstanțele cauzei

La data de 5 februarie 2020, Camera Deputaților și Senatul, reunite în ședință comună, au retras încrederea Guvernului condus de prim-ministrul Ludovic Orban, prin adoptarea Moțiunii de cenzură „*Guvernul Orban/PNL - privatizarea democrației românești*” nr. 1/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 83 din 5 februarie 2020, înregistrându-se un număr de 261 de voturi pentru și 139 împotriva.

Având în vedere încetarea mandatului Guvernului condus de prim-ministrul Ludovic Orban, Președintele României a desemnat în data de 6 februarie 2020 candidatul la funcția de prim-ministru în persoana domnului Ludovic Orban, conform Decretului nr. 82/2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 6 februarie 2020. În acest mod observăm că a fost deturnat demersul autorității legiuitoare care, în exercitarea atribuțiilor reglementate de legiuitorul constituant în legătură cu suveranitatea națională, a retras încrederea Guvernului condus de prim-ministrul Ludovic Orban prin adoptarea unei moțiuni de cenzură în data de 5 februarie 2020, ca expresie a controlului parlamentar asupra activității Executivului, reglementat în art. 111 alin. (1) din legea fundamentală.

Constatăm totodată că Președintele României a încălcat astfel principiul colaborării loiale între autoritățile și instituțiile publice și a aplicat cu rea-credință dispozițiile constituționale ale art. 103 alin. (1) în ce privește desemnarea candidatului la funcția de prim-ministru, în sensul neaplicării acestor dispoziții,

având în vedere că finalitatea procedurii de desemnare a candidatului la funcția de prim-ministru, astfel cum aceasta este înscrisă în alin. (3) al aceluiași articol, constă în coagularea unei majorități parlamentare în vederea obținerii votului de încredere asupra listei Guvernului și programului de guvernare. Subsecvent, trebuie să avem în vedere că suportul majorității parlamentare este obligatoriu pentru ca Guvernul să poată asigura realizarea politicii interne și externe a țării.

Aceasta cu atât mai mult cu cât în repetate rânduri Președintele României a afirmat că își dorește alegeri anticipate ca urmarea dizolvării Parlamentului și vrea rezolvarea rapidă și corectă a crizei guvernamentale prin nominalizarea unui Prim ministru propus de partidele care au dovedit că dețin majoritatea parlamentară obținând cel mai mare număr de voturi pentru demiterea unui guvern din istoria post-decembristă.

Încă un argument foarte puternic este și acela că nici un partid parlamentar, nici chiar PNL nu ar vota un nou guvern condus de Ludovic Orban, așa cum au declarat toți defii partidelor cu reprezentare parlamentară.

Prin acțiunea de a desemna același candidat pentru funcția de Prim ministru care cu numai o zi în urmă a fost demis în urma unui vot zdrobitor în Parlament, Președintele României se poziționează în afara prerogativelor constituționale, desconsiderând în mod evident rolul și poziția Parlamentului, ieșind cu totul din rolul și atribuțiile stabilite prin art. 80 din Constituție potrivit căruia *„Președintele României veghează la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice. În acest scop, Președintele exercită funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate”*.

Sistematizând situația concretă, observăm că: 1. Președintele României a desemnat candidatul pentru funcția de prim-ministru în persoana domnului Ludovic Orban, conform Decretului nr. 82/2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 6 februarie 2020; 2. Parlamentul, cu doar o zi înainte, în data de 5 februarie, a retras încrederea Guvernului condus de persoana desemnată din nou

de Președintele României; 3. La consultările la care au fost invitați de Președintele României în data de 6 februarie anul curent, Partidul Social Democrat și Partidul PRO România au propus drept candidat pentru funcția de prim-ministru o persoană care ar întruni votul majorității deputaților și senatorilor; 4. Partidul Social Democrat a dovedit că poate asigura majoritatea necesară învestirii Guvernului, după cum rezultă din numărul de semnături strânse în vederea inițierii moțiunii de cenzură, din numărul de voturi înregistrate pentru adoptarea moțiunii de cenzură, precum și din declarația Președintelui României în sensul existenței în Parlament a unei majorități PSD; 5. Domnul Ludovic Orban, candidatul pentru funcția de prim-ministru, nu se bucură de susținerea grupurilor parlamentare, având în vedere declarația Partidului Național Liberal și a partidului Uniunea Salvați România de a vota împotriva Guvernului propus de candidatul Ludovic Orban, pentru a fi declanșate alegeri anticipate, precum și declarațiile domnului Ludovic Orban, candidatul la funcția de prim-ministru, prin care susține același demers.

2. Admisibilitatea cererii

Cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională este admisibilă atât din perspectiva titularului acesteia, expres prevăzut la art. 146 lit. e) din Constituția României, republicată, cât și a celorlalte elemente.

Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale *„conflictul juridic de natură constituțională presupune acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate ori mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe care, potrivit Constituției României, aparțin altor autorități publice ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței ori în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor”* (Decizia nr. 53 din 28 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 17 februarie 2005).

Totodată, conflictul juridic de natură constituțională există între două sau mai multe autorități și poate privi conținutul ori îndeplinirea atribuțiilor lor, decurgând din

Constituție, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competență, pozitive sau negative, și care pot crea blocaje instituționale (Decizia nr. 97 din 7 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 5 martie 2008). Mai mult, Curtea a statuat că textul art. 146 lit. e) din Constituție „*stabilește competența Curții de a soluționa în fond orice conflict juridic de natură constituțională ivit între autoritățile publice, iar nu numai conflictele de competență născute între acestea*” (Decizia nr. 270 din 10 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 15 aprilie 2008).

Prin urmare, potrivit jurisprudenței Curții, conflictele juridice de natură constituțională „*nu se limitează numai la conflictele de competență, pozitive sau negative, care ar putea crea blocaje instituționale, ci vizează orice situații juridice conflictuale a căror naștere rezidă în mod direct în textul Constituției*” (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 901 din 17 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 21 iulie 2009, Decizia nr. 504 din 18 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 3 octombrie 2019).

Raportat la cauza de față, situația litigioasă vizează un diferend între două puteri ale statului, puterea executivă și puterea legislativă, respectiv Președintele României și Parlament, cu privire la limitele de competență ale acestora.

Litigiul are un caracter juridic având în vedere că se impută Președintelui României atitudinea și acțiunea pe care acesta le manifestă, cu încălcarea prevederilor constituționale, după cum vom argumenta în continuare.

Desemnându-l tot pe Ludovic Orban candidat pentru funcția de prim-ministru, Președintele României încearcă să anihileze rolul constituțional al Parlamentului în ceea ce privește retragerea încrederii Guvernului condus de prim-ministrul Ludovic Orban, încalcă principiul cooperării loiale, dimensiune a principiului separației și echilibrului puterilor în stat, și nesocotește totodată propriile atribuții înscrise la art. 80 alin. (2) din legea fundamentală, în componentele

referitoare la obligația sa de a veghea la respectarea Constituției, de a veghea la buna funcționare a autorităților publice și de a exercita funcția de mediere între puterile statului.

Ca urmare, Președintele României se situează în afara ordinii constituționale, încălcând exigențele statului de drept și principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, astfel cum sunt reglementate în art. 1 și dezvoltate în celelalte articole ale legii fundamentale, situație care este de natură să determine un conflict juridic de natură constituțională, care poate fi dezlegat exclusiv de către Curtea Constituțională.

Având în vedere aspectele prezentate anterior, **cererea este admisibilă, întrucât:**

- există o situație conflictuală între Președintele României și Parlament, generată de depășirea competențelor constituționale de către cea dintâi autoritate;
- litigiul are caracter juridic constituțional, în legătură cu întinderea și valorizarea competențelor autorităților publice antereferite;
- situația juridică are natură constituțională, deoarece vizează competențele celor două autorități publice consacrate constituțional.

3. Fondul cauzei

Potrivit dispozițiilor art. 110 alin. (2) teza întâi din Constituția României, republicată, care reglementează cu privire la încetarea mandatului Guvernului „*Guvernul este demis la data retragerii de către Parlament a încrederii acordate*”.

Potrivit dispozițiilor art. 103 din Constituția României, republicată, care reglementează cu privire la investitura Guvernului „(1) *Președintele României desemnează un candidat pentru funcția de prim-ministru, în urma consultării partidului care are majoritatea absolută în Parlament ori, dacă nu există o asemenea majoritate, a partidelor reprezentate în Parlament. (2) Candidatul pentru funcția de prim-ministru va cere, în termen de 10 zile de la desemnare, votul de*

încredere al Parlamentului asupra programului și a întregii liste a Guvernului. (3) Programul și lista Guvernului se dezbat de Camera Deputaților și de Senat, în ședință comună. Parlamentul acordă încredere Guvernului cu votul majorității deputaților și senatorilor.”

Având în vedere modalitatea de redactare a acestor dispoziții și conținutul normativ al acestora, observăm că în procedura de investire a Guvernului legiuitorul constituant a implicat două autorități publice care reprezintă puteri distincte ale statului, puterea legislativă și puterea executivă.

Sediul materiei îl constituie așadar prevederile art. 85, art. 103 și art. 104 din Constituția , dezvoltate, în ce privește procedura parlamentară, în art. 86-97 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, aprobat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 4/1992, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 5 februarie 2018.

Din analiza dispozițiilor legale menționate rezultă că procedura de investitură a Guvernului parcurge mai multe etape, pe care le putem prezenta în următoarea ordine cronologică: 1. desemnarea de către Președintele României a unui candidat pentru funcția de prim-ministru, în urma consultării partidului care are majoritatea absolută în Parlament ori, dacă nu există o asemenea majoritate, a partidelor reprezentate în Parlament (art. 85 alin. (1) și art. 103 alin. (1) din Constituție); 2. solicitarea de către candidatul desemnat pentru funcția de prim-ministru, în termen de 10 zile de la desemnare, a votului de încredere al Parlamentului asupra programului și a întregii liste a Guvernului (art. 103 alin. (1) din Constituție); 3. multiplicarea și difuzarea către deputați și senatori a programului și listei Guvernului, de către Birourile permanente ale celor două Camere, de îndată ce acestea au fost primite de la candidatul desemnat pentru funcția de prim-ministru; 4. stabilirea, de către birourile permanente ale celor două Camere, a datei ședinței comune a Camerei Deputaților și Senatului la cel mult 15 zile de la primirea

programului de guvernare și a listei Guvernului și luarea de măsuri pentru convocarea deputaților și senatorilor; 5. audierea fiecărui candidat pentru funcția de ministru, în ședință comună, de către comisiile permanente ale celor două Camere al căror obiect de activitate corespunde sferei de competență a viitorilor miniștri; 6. întocmirea de către comisii a avizelor comune; 7. dezbateră în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului a programului de guvernare și a întregii liste Guvernului (art. 103 alin. (3) teza întâi din Constituție); 8. acordarea sau neacordarea încrederii de către Parlament, cu votul majorității deputaților și senatorilor (art. 103 alin. (3) teza a doua din Constituție); 9. înaintarea către Președintele României a Hotărârii Parlamentului privind acordarea votului de încredere sau, după caz, aducerea la cunoștința Președintelui României a situației de neacordare a votului de încredere pentru formarea Guvernului, în vederea desemnării unui alt candidat pentru funcția de prim-ministru; 10. pe baza votului de încredere acordat de Parlament, numirea Guvernului de către Președintele României (art. 85 alin. (1) din Constituție) și 11. depunerea jurământului de credință de către primul-ministru, miniștrii și ceilalți membri ai Guvernului (art. 104 alin. (1) din Constituție).

Rezultă așadar că procedura de investitură a Guvernului este inițiată (desemnarea candidatului la funcția de prim-ministru) și finalizată (numirea Guvernului pe baza votului de încredere acordat de Parlament) prin acte ale Președintelui României. Exponent al puterii executive, Președintele României are atribuția de a desemna un candidat pentru funcția de prim-ministru. Faptul că are această atribuție nu înseamnă că o poate exercita în orice mod, discreționar.

Obligativitatea Președintelui României de a consulta, anterior desemnării candidatului pentru funcția de prim-ministru, partidul care are majoritatea absolută în Parlament ori, dacă nu există o asemenea majoritate, partidele reprezentate în Parlament este deosebit de importantă tocmai din perspectiva atribuției exclusive a Camerei Deputaților și Senatului de a acorda votul de încredere asupra programului

și întregii liste a Guvernului, cu votul majorității absolute a deputaților și senatorilor, având în vedere modalitatea de alegere a Camerelor Parlamentului.

Desemnarea de către Președintele României a unei alte persoane decât aceea pentru care s-a conturat o opțiune în cadrul consultărilor, acordându-i mandatul de a forma lista viitorului Guvern și programul de guvernare, implică riscul previzibil ca aceasta să nu aibă susținere parlamentară și, prin urmare, să nu îi fie acordat votul de încredere de către Parlament.

Ca urmare a acestui mecanism de partajare a competențelor, niciuna dintre autoritățile publice implicate nu poate să le exercite în mod deplin fără concursul celeilalte/celoralte autorități, legiuitorul constituant excluzând o posibilă conduită discreționară a factorilor implicați, respectiv Președintele României și partidele politice, din perspectiva dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituția României, republicată, potrivit cărora „*Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale.*”.

În interpretarea și aplicarea acestor prevederi ale legii fundamentale, prin Decizia Curții Constituționale nr. 358/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 7 iunie 2018, (par. 120), au fost reiterate următoarele aspecte: „*Curtea are în vedere prevederile art. 1 alin. (3), (4) și (5) din Constituție, în conformitate cu care România este stat de drept, organizat potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească, stat în care respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, iar colaborarea între autoritățile/instituțiile statului se fundamentează pe principiul colaborării loiale și al respectului reciproc [Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, Decizia nr. 261 din 8 aprilie 2015, par. 49, Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, par. 123, sau Decizia nr. 611 din 3 octombrie 2017, par. 139]. Una dintre condițiile realizării obiectivelor fundamentale ale statului român o constituie buna funcționare a autorităților publice, cu respectarea principiilor separației și*

echilibrului puterilor, fără blocaje instituționale [Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, Decizia nr. 261 din 8 aprilie 2015, par.49, sau Decizia nr.68 din 27februarie 2017, par.123]”.

Abordările forului constituțional privind interpretarea principiului loialității constituționale vizează garantarea de către autoritățile publice, prin acțiunile ori inacțiunile lor, a unei cooperări de bună-credință, cu caracter permanent și perpetuu, în vederea exercitării atribuțiilor izvorâte direct din legea fundamentală sau de nivel infraconstituțional.

În jurisprudența Curții Constituționale, cu referire la etapele premergătoare numirii Guvernului, prin Decizia nr. 875/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1093 din 21 decembrie 2018 (par. 65), se statuează că *„Regimul constituțional al procedurii de investire și numire a Guvernului este guvernat de prevederile art. 85 - Numirea Guvernului și cele ale art. 103 - Investitura din Constituție. Dispozițiile art. 85 alin. (1) teza întâi din Constituție îi conferă Președintelui dreptul de a desemna un candidat pentru funcția de prim-ministru. Aceeași teză se regăsește și la art. 103 alin. (1) din Constituție, text ce se continuă cu teza potrivit căreia candidatul este desemnat de Președinte <în urma consultării (n.red. - de către Președinte) partidului care are majoritatea absolută în Parlament ori, dacă nu există o asemenea majoritate, a partidelor reprezentate în Parlament>. Așadar, candidatul desemnat de Președinte la funcția de prim-ministru nu reprezintă alegerea exclusivă a Președintelui, ci reprezintă rezultatul unor consultări și/sau negocieri dintre acesta și partidul politic care are majoritatea absolută în Parlament sau a celor parlamentare, dacă nu există o atare majoritate.”*

Semnalăm în același timp că prin Decizia nr. 80/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 07 aprilie 2014, (par. 325), Curtea Constituțională a expus următoarele considerații: *„dreptul unei minorități parlamentare de a propune desemnarea, în mod invariabil, a candidatului pentru*

funcția de prim-ministru înseamnă a accepta că se poate investi un Guvern fără legitimare electorală. A nu ține cont de faptul că cetățenii au ales în favoarea unor competitori electorali care formează sau pot forma o majoritate absolută, de natură a asigura investirea Guvernului, înseamnă a afecta în mod decisiv dreptul de vot, întrucât exprimarea dreptului de vot vizează, în mod direct, configurația politică a Parlamentului, iar, indirect, investirea Guvernului.”

În timp ce procedura de investitură a Guvernului este inițiată de către Președintele României, uneori aceasta fiind consecința iminentă și intrinsecă a retragerii încrederii Guvernului de către Parlament, întotdeauna decizia asupra componenței viitorului Guvern și a programului de guvernare revine exclusiv Parlamentului, având în vedere că acesta exercită în mod direct suveranitatea națională rezultată din alegerile parlamentare. Prin Decizia nr. 48/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 21 mai 1994, Curtea Constituțională a reținut că potrivit „*poziției preeminente a Parlamentului în sistemul autorităților publice ale României, el exercită prerogative de cea mai mare însemnătate pentru activitatea de stat, fiind, în întregul său, expresia suveranității naționale rezultată din alegerile parlamentare. Între aceste prerogative, alături de cea privitoare la adoptarea legilor, este și activitatea de control asupra executivului*”. Pentru ca un control parlamentar să fie autentic, el trebuie să fie deplin, adică Parlamentul trebuie să dispună de posibilitatea de a lua orice măsuri pentru a da conținut acestei plenitudini, iar măsurile luate trebuie respectate de celelalte autorități publice, din perspectiva principiului loialității constituționale, care vizează garantarea de către autoritățile publice, prin acțiunile ori inacțiunile lor, a unei cooperări de bună-credință, în vederea exercitării atribuțiilor prevăzute în legea fundamentală.

Exercitarea prerogativei Parlamentului de investire a Guvernului nu se poate realiza sub presiunea pierderii mandatului Parlamentului, deaceia Constituția îl obligă pe președinte să se consulte cu partidele parlamentare pentru a desemna pe

acea persoană care are cele mai mari șanse să formeze și să obțină sprijinul unei majorități parlamentare.

Obligația Președintelui nu este una formală, ci este o veritabilă obligație de diligență, altfel Constituția ar fi lipsită de conținut și fără efecte.

Alegerile înainte de termen urmează să aibă loc dacă Parlamentul nu funcționează, fără a avea la bază rațiunea de a schimba majoritatea parlamentară.

Având în vedere considerentele anterioare, rezultă că Președintele României și-a îndeplinit în mod discreționar, abuziv, prerogativele înscrise în art. 85 alin. 91) și 103 alin. (1) din Constituția României, republicată, încălcând astfel principiul cooperării loiale, dimensiune a principiului separației și echilibrului puterilor în stat. Totodată, acesta nesocotește propriile atribuții înscrise la art. 80 alin. (2) din legea fundamentală, în componentele referitoare la obligația sa de a veghea la respectarea Constituției, de a veghea la buna funcționare a autorităților publice și de a exercita funcția de mediere între puterile statului, și deturneză de la scopul prevăzut de legiuitorul constituant dispozițiile imperative înscrise în art. 114 alin. (2) din legea fundamentală, potrivit căroră Guvernul este demis dacă o moțiune de cenzură, depusă în termen de 3 zile de la prezentarea proiectului de lege, a fost votată în condițiile art. 113.

Totodată, în vederea soluționării conflictului de natură constituțională, vă solicităm să dispuneți conduita în acord cu prevederile constituționale față de care autoritățile publice trebuie să se conformeze.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ion – Marcel CIOLACU